

Illa, rõõmisa asja jures jálle middagi
on, mis katub sedda kautada; õige, nago
olleks innimenne waewaks lõdud. Agga
ehk paljas rõõm rikkus muido meie hinged
árra, nenda fui paljas páwa-paiste keik
ma-ilmale waewa teeb: Praua poia jalga
jái ni pahhaks, et kardeti, sedda wiggaseks
jámaast, ja se murre panni prauat nutma,
ja teisi murresema, sest sesinnane Herra olli
wågga õiglane mees, sedda keik armastasid.
Agga temma isse ei murretenuud ühtegi,
sest se mõtte, et ta ausiffo asja párrast
waewa nággi, kumitas temma süddant.

Edeste, innimese ello on allatine wahhes-
tus! Murre pelletab rõõmo, ja rõõm mur-
ret, ja siis hakkab jálle murre rõõmo was-
to — senni fui surm tulleb, ja senna wiib,
kuhho murred ja rõomud iggavest paika meile
walmistanud on. Eest nenda, fui wilja
kasvamisse aias mitmesugune tuul ja sad-
do Ma ülle peab káima, enne fui orrasest
seme-iwva tulleb; nenda peab ka mitme-
sugune waew meie ülle káima, enne fui

senna folbame, fus meie paljat rõõmo fan-
natame párrida. Oh innimenne! árra ar-
wa sepárrast mitte, et Jummal furja párr-
ast waewad on lonud. Eest kuida woid
sa árrakaddumatta õnned párrida, fui sa
siin ei olle fannatanud, waewa náhhes, head
tehha?

Núud mingo jut jálle Willemi pole.
Eaid Willemi lihlamisse ja pulma kárrad
mõda läinud, siis numas ta moisast nattu-
keste põillo ja heina maad, ehitas senna
honekest, teggi farja-ma, ja ahjo kütte eest
head wasto, ja ellas omma kalli naesega
seál, wannematte ja ommaste liggidal.

Kes pedle kafsteiskümmend aastat teine
teist ni tuggewaste ollid asmastanud, ei
need jánuud núud töveste mitte pilkjaltele
naeruks. Eest armastus olli nende süddas-
me waggadust sõlunud, ja selget wilja leid-
nud, núud tasus ta nende waewad sääda-
kortse õnnega árra. Ja Willem kandis ón-
sat tunnistust süddames, et ta maast madda-
last olli püüdnud, õige innimenne olla.